

vore kirkelige Forholds Ordning kommer han sikkert ikke ud over, ved hvad han nu har udrettet, jeg tror det ialtsald ikke. Der er ikke Tvivl om, hvad Resolutionen eller Bispe-raadet egentlig har til Opgave, det kunne vi ogsaa tydelig se af den officielle Udtalelse fra Danmarks første Biskops Side. Han udtalte allerede i Kirkekommissionen af 1868, at det, som det først og fremmest kom an paa for at afhjælpe Kirkens Nød — i Overensstemmelse med hvad vi nu høre af Ministeren, at Kirkens Nød tildels ogsaa har sin Grund i, at vi have en verdslig politisk Person til Kirkeminister — var, at vi fik et Organ, som Ministeren var forpligtet til at høre, og saa søiede Biskop Martensen til i Kirkekommissionen, at det gjaldt om en Garant imod den uafledelige Skiften af Kirkeministre og den dermed forbundne Tilfældighed, saa at det, Resolutionen i Kirkeligheden gaar ud paa, er at sætte Kirkeministeren i Bispernes Gangkurv. Det er aldeles utvivlsomt Hensigten at sikre sig mod, at der gjøres Noget af Kirkeministeren, som ikke efter Bispernes Opfattelse stemmer med den rette Styrelse af Kirken; det er Resolutionens Hensigt, derom kan der jo ikke tvivles. Siden jeg gjør nogle Bemærkninger til den høitærede Ministers retslige Forsvar for sit bispoppelige Raad, vilde jeg gerne udbede mig nogle nærmere Oplysninger om, hvorledes han egentlig tænker sig Gjennemførelsen af dette Raads Virksomhed, eller hvorledes den Tilstand egentlig skal være, som er tilsigtet, thi det er endnu ikke blevet ganske klart. Vi fik jo nok at vide med Hensyn til Penge-spørgsmaalet, at man vilde hjælpe sig ad privat Vej, hvis Rigsdagen negtede at bevilge Midlerne, og at de ville blive negtede, kunne vi godt betragte som en fuldstændig given Sag. Maaſte man vil gaa Subskriptionsveien, det vil saa atter blive Ministerens Sag; eller maaſte den høitærede Indenrigsminister, der ellers er saa sparsommelig med Hensyn til Tribilletter paa Jernbanerne, vil overlade sin Kollega Billetter til Biskopperne, saa at de kunne høre frit paa Statsbanerne, det vilde jo altid hjælpe noget. Men dette Spørgsmaal er altsaa foreløbig stude tilside, da man hører, at Ministeren kan hjælpe sig uden Penge. Men saa bliver Spørgsmaalet, om Ministeren tror, at han kan tvinge Biskopperne til at samles i Kjøbenhavn. Sæt,

at der mellem de 7 Biskopper findes en eller anden, der ikke ønsker at tage Sæde i Raadet, kan saa Ministeren befale den modvillige Biskop at møde, kan han udlede det af Biskoppens Bestikelse, at han skal være forpligtet til at paatage sig denne nye Funktion, som gaar ud paa at have Indseende med ikke blot Forholdene i hans eget Stift, men ogsaa i de andre Biskoppers Stifter? Jeg tror, at det er noget tvivlsomt. Jeg kunde ligeledes ønske at vide, om det er Hensigten, at det nye Raad skal holde offentlige eller private Møder. Derom meldes Intet i Resolutionen. Der staar kun, at det skal samles aarlig. Men endelig er det meget uklart, hvor stort et Omraade det nye Raad skal have. Man læser, at det „i Reglen“ skal raadspørges. Naar der nu staar „i Reglen“, antager jeg, at Meningen virkelig er den, at det skal i Reglen raadspørges, og ikke Meningen den, at det i Reglen ikke skal raadspørges, altsaa, naar Ministeren gaar Raadet forbi, maa han have særlige Grunde til at motivere, at han udlader at spørge Raadet. Hvis han ikke har særlige Grunde at fremkomme med, maa han jo, efter Ministerens eget Udgangspunkt, at han er forpligtet til at spørge Raadet, gjøre sig skyldig i Brud paa sin Embeds-pligt. Men om hvor Meget skal han raadspørge dette Bispeaad? Han skal, hedder det, raadspørge det, forinden han til Kongen indstiller Lovforslag til Forelæggelse for Rigsdagen eller almindelige administrative Bestemmelser, vedrørende rene kirkelige Forhold, ligesom ogsaa forinden han selv tager Bestemmelse i saadanne Sager i de Tilfælde, hvor det er overladt til ham uden Indstilling til Hans Majestæt at tage endelig Beslutning. Nu vil jeg spørge, hvad vil nu „saadanne Sager“ sige? Er det Sager, der angaa rent indre kirkelige Anliggender, eller er det almindelige Sager angaaende rent kirkelige Anliggender? Det er ikke ganske klart, om Ministeren angaaende enhver Sag, som han kan afgjøre paa egen Haand, og som er af rent indre kirkelig Natur, skal raadspørge Raadet, eller om han kun skal raadspørge det, naar Talen er om almindelige Bestemmelser angaaende indre kirkelige Forhold. Hvis jeg tænker mig, at han kun skal adspørge Raadet, forsaavidt Bestemmelsen har en almindelig Karakter, men ikke, naar den angaar et enkelt konkret Tilfælde, selv om